

Ordkonst

ANTOLOGI 2023-2024

MATTLIDEN ÅK 3-6

ESBO

SYDKUSTENS

ORDKONSTSKOLA

Victoria Forsman

Inspirerade av J.L. Runeberg

Vi ska gräva diken

Herre min Gud, livet är svårt
men döden är värre.

Barn svälter och tigger och drömmer om mat.
Men för att få åkern att växa
behöver vi gräva diken.

Herre min Gud, livet är svårt
men döden är värre.

Människor är galna och dödar vad som helst.
Men för att det ska bli lugnt
behöver vi gräva diken.

Herre min Gud, livet är svårt
men döden är värre.

Alla gråter och gnäller när du inte lyssnar på oss.
Men för att du ska lyssna
måste vi gräva mera diken.

Herre min Gud, livet är lätt
men döden är förfärlig.
Alla är glada och vintern har gått.
Vi ska gräva mera diken
så att vi kan leva i lyx.

Carla Kolunen, 12 år

Sommaren kommer
Hösten kommer
Våren kommer
Döden kommer
Barken lossnar
från träden.
Livet är svårt
att leva.
Djuren har det
lättare att leva
än vi människor
som kor och får.
Glädjen är så fin
att man faller.

Chiara Panzera, 10 år

Vi idéar tillsammans!

Det övergivna sjukhuset

Det är den värsta perioden av hösten. Jag ville bara vara sjuk idag. Men istället för sjuk är jag trött och frisk. Det värsta. Jag hör hur alla pratar om sjukhuset. Det övergivna sjukhuset. Jag menar, det kan inte vara något skumt där om vi går dit med skolan. Men ändå känns det jättedåligt i mitt hjärta och min hjärna säger nej. Men ingen bryr sig om omtyckta flickors rädslor. Speciellt mig. Jag är modig och perfekt i skolan. Men på riktigt är jag nästan motsatsen. Jag gömmer mig under mitt otäcka leende som får alla att tro att jag är glad.

Bussen är vacker med mina favoritfärger. När jag ser sjukhuset framför mig blir jag lite glad. Det finns lite tejp här och där och står välkommen på en lapp. Inne i sjukhuset är det inte dåligt heller. Man får inte gå till de flesta platserna där man ser att personer ordnat gamla plåster och sprutor i rad. Det är tråkigt men i alla fall inte skrämmande. Jag tycker om den här barnsliga platsen som är "övergiven". Hit kommer jag med mina vänner. Efter att jag tänkt på det märker jag att jag har kommit bort från de andra. Jag får inte panik men då känner jag att någon biter mig i handen. Jag börjar se suddigt med rött och tappar greppet om verkligheten. Jag försöker koncentrera mig på att hitta vägen ut genom dörren vi kom in genom. Det går snabbt och jag snubblar ut med ett hårt ljud medan blod letar sig ut från min mun. Jag spottar och då öppnas mina ögon. Jag vaknar lite grann och känner mig yr och trött. Jag försöker stå men jag orkar inte anstränga mig så jag bestämmer mig för att krypa på knä. Jag kikar långsamt bakåt där jag stod och ser lite mörkt spottblod och mörkt glansblod. Snart ser jag de andra stå och snacka oroligt. Jag stiger upp och gnuggar hela mitt ansikte så hårt att det börjar svida. Alla vänder sig om när jag ännu är på knä. Jag sätter snabbt ena foten fram och leker att jag håller på att knyta min sko. Läraren tittar oroligt på mig.

- Herregud, vad har hänt Zabrina! ropar hon ut och får hela klassen att stirra på mig.

Jag sväljer och öppnar munnen.

- Jag bara... krhm... Jag bara... krhmmkrhm... Jag tappade bort mig bara, säger jag kvickt före min röst tar helt slut.

Hela bussresan sitter jag ensam av någon orsak. I skolan vaknar jag mer och blir mer vanlig.

Två år senare...

Det har varit fyra veckor sedan jag frågade förra gången Felicia och Ann-Birgit om de ville bli vänner med mig igen. Men svaret är alltid ett mumlande och steg som går bort. Men idag har jag min egen åsikt. Just när jag ska gå och fråga stannar jag till. Jag tänker på det övergivna sjukhuset för två år sedan. Jag får kalla kårar när det knäpper till i min hjärna om vad som hände för två år sedan i det övergivna sjukhuset. Tänk om. Jag får tårar i ögonen när jag förstår allt. Då öppnar jag stort munnen och går fram till Felicia och Ann-Birgit.

- Jag vet att ni vet vad jag kommer att fråga och jag vet vad ni ska svara, men nu LYSSNA! Det övergivna sjukhuset hade inbrott för ett år sedan och är nu på riktigt helt övergivet, så där fanns något som gjorde mig till det här dåliga.

Jag får tårar i ögonen och spott i munnen.

- Så jag säger bara att ni kommer nog snart dö!

Jag skriker och blir helt yr och galet ledsen. Felicia och Ann-Birgit springer bort och berättar för en lärare. Jag river sönder min jacka och springer bort. Den där äckliga zombien får nog vara där idag. Jag söndrar staketet till sjukhuset och springer snabbt in. Jag söker ett äckligt rum och hittar ett med blodiga ögonbollar. En zombie utan ögon trycker in två blodiga ögon från marken.

- Du kom tillbaka, säger zombien glatt, äckligt och skrämmande.

Jag skriker ur hela mig och blir till en zombie. Jag har fått nog av att bli retad för att ha svart under ögonen, höstackshår och vara trött hela tiden. Nu får jag vara vad jag vill. Jag tar ett par ögonbollar och mosar dem i mina händer. Jag biter två människor som märkt att något brutit sig in. De blir yra men starkare snart, som jag. Många andra zombier vaknar upp och puttar in ögonbollar i ögonhålorna. Alla är blodiga men redo. Vi tar över världen!

Adriana Charpentier, 12 år

Låt mig skrämma dig...

Mitt jullov

Jag såg under granen en docka som stirrade på mig. Dockan dödade hela min familj. Jag hoppade från balkongen och jag landade på magen. Men min mage var så tjock så jag flög till rymden. Jag såg den där samma dockan och den skar upp min mage. Och sedan föll jag rakt ner på ett flygplan. Men en örn tog mig med dens mun och slängde mig till månen. På månen såg jag en rymdraket. Jag for in dit och jag flög uppåt. Men jag föll av raketten. Sedan landade jag på min gård. Och sedan såg jag min farfar som sade till mej att jag skulle gå och sova. Nästa morgon vaknade jag på golvet och jag var naken.

Slut

Caspian Charpentier, 9 år

Vem ser jag på?

Piip, piip, piip, klick!

- Hej? sa jag.

- ...

Om jag bara visste allt...

- Vem där? sa jag utan att tänka.

- Ha, sa en röst från andra sidan.

Om jag bara visste...

- Uhh... hallå? Är det här ett spam call eller ett prank call? sa jag.
(busringa?)

- Hej, jag är Mark. Vem är du? svarade en mörk röst.

- Det här är inget spam eller prank call, sa Mark plötsligt.

Om jag bara...

- Ha okej, varför vill du veta vem jag är? sa jag.

- ... för att jag vill veta vem jag ser på, sa Mark.

- V-va? Var är du? Vem är du? skrek jag förfärat.

- ... bara svara, sa Mark.

Om jag...

Klick, piip!

- Ugh! Jag hatar prank callers!

Jag var arg men lite skrämmd.

- Ha ha ha! Jag är ingen prank caller! Kära Eleane. Du vet, sa Mark.

- Ahh! Gå bort, lämna mig i fred!

Jag började gråta.

Om...

Mark kom närmare mig.

- Eleane, kära Eleane, sa Mark mörkare än förut.

- Nej sluta! skrek jag.

Han bara kom närmare och närmare.

- Åh baby, sa Mark när han kysste mig på läpparna.

- Va?... i hela? sa jag.

Då... då tog han sin kniv och förde den genom mitt hjärta. Det sista jag hörde var:

- Nu är du min för evigt.

...Slut

Aurora Fagerholm, 12 år

Killer Gris

Hej! Välkommen till värdelösa nyheter. Jag är Isabel Afton. I dag i Kalifornien har många människor dött. Det är på grund av Killer Grisen.

Alla, var försiktiga och stäng alla fönster och dörrar.

- Vad är det för dumheter! säger mamma.

- Är du säker att det är fejk? frågade jag mamma.

- Såklart, sa mamma.

Efter det gick vi och sova. Jag vaknade mitt på natten och såg en gris med en kniv...

Beatrice Juhmen, 12 år